



דגל לבן

זקן וזקנה ישובים בפתח ביתם בפאתי ראש־ידיה, שהופגזה עלי־די צה"ל. נשים, ילדים וזקנים רוכזו בפרדס, בעוד צה"ל מנהל קרבות מבית לבית. הזקן מחזיק בדגל לבן קטן על מקל מאולתר.

מחנה, שבתיו גובלים בים. המראה מת־ריד. מישפחות־מישפחות הם יושבים מתחת לעצים, מעט מאוד גברים. מאוחר יותר מסתבר כי לגברים נערך מיפקד וזהו ביניהם לוחמים פלסטינים. ילדים קטנים בגיל 5 או 6 הולכים לבד לאורך כביש־החוף, כשמזוודות על ראשם, ראשיהם מופגזות, וכל הזמן נשׁ מעים מטחי יריות. המלחמה פה היא מבית לבית. החיילים הישראליים משתדלים שלא לפגוע באוכלוסייה האזרחית. מכוניות בוערות בצדי הכביש.

קבוצות חיילי אשׁף שנתרו בראשיי דייה נלחמות על חייהן בעקשנות רבה. ארבע פעמים הסתערו חיילי צה"ל על הכפר ועדיין לא הצליחו להכריע את הלוחמים שהתבצרו במקום.

בין הלוחמים ילדים ממש, בני 13 ו־14. חיילי צה"ל מכנים אותם ילדי אר־פרינג'י. בתוך כל המהומה מספר לנו אחד החיילים כי ילדה לבנונית שנפצעה, הועברה על־ידי מסוק ישראלי לבית־החולים בשטח ישראל. שני חיילים ישראליים נהרגו בקרב על ראשיהם, ביניהם מפקד הכוח. 19 חיילים נפצעו בקרב על המחנה.

מתרחקים מראשיהם לכיוון ראשיהנקי רה. עוברים בסקסיקה, עיירת נופש יפה פיה על חוף־הים החוף מקסים ביופיו. דומה מאוד לחופה של אכויב. הנוף עוצר נשימה. העיירה סקסיקה ניצלה איכשהו מהמלחמה. פה ושם רואים פגיעות של פגזים וזוכיכות מנותצות של חלונות של בתי־הקפה והמיסעדות.

על מרפסת אחד הבתים אנחנו פוגשים בתושב זקן, המספר כי זוהי העונה הבעורת

בסקסיקה. העסקים משגשגים בעונה זו. המיסעדות פתוחות כשמוסיקה בוקעת מהן. ממשיכים הלאה. עוברים את ראס אל־עיון, מגיעים לנקורה — מחנה יוניפיל הענק. מהעבר הזה הניקרות לבנות, כמו מהעבר שלנו. אנחנו רואים את קצה ה־מנהרה. הפסים עוברים ממש על הים. אם יום אחד יהיה שלום ויפתחו את קו הרכבת תל־אביב־ביירות, תהיה זו חוויה מאלפת לנסוע ברכבת לאורך הים.

בסופו של דבר, חיינו כאלו של בני־העיר. קשה להאמין שבמרחק כשלושה קילומטרים מתרחשת מלחמה. בתים מת־פוצצים, אנשים נהרגים ופליטים נאסי פים בפרדס. בתוך המחנה אנחנו רואים את אחד ממפקדי יוניפיל, עורך מיסדר ל־אנשיו כאילו הכל כרגיל. חיילי יוניפיל, עם כובעיהם הכחולים, נראים כמו בובות מישחק. ממול למחנה שורה של מיסעדות בעלות שמות לועזיים: ברקודה, בלו טיל־בר, בארים עם כיסאות גבוהים מלאים עד אפס מקום בחיילי האו"ם. מוסיקת דיסקו רעשנית בוקעת מבאר בלו טילבר, חנויות פטורות ממכס מלאות בכל טוב. אנחנו רואים חיילי צה"ל נכנסים לתנו יות. אחריכך נפגוש אותם במעבר הגבול בראשיהניקרה. מישטר־הצבאית תחרים מ־כולם את הסיגריות שרכשו בדולרים או בכסף ישראלי, ותעצור אותם לחקירה. אגף, כסף ישראלי כבר מוכר ומתקבל ב־

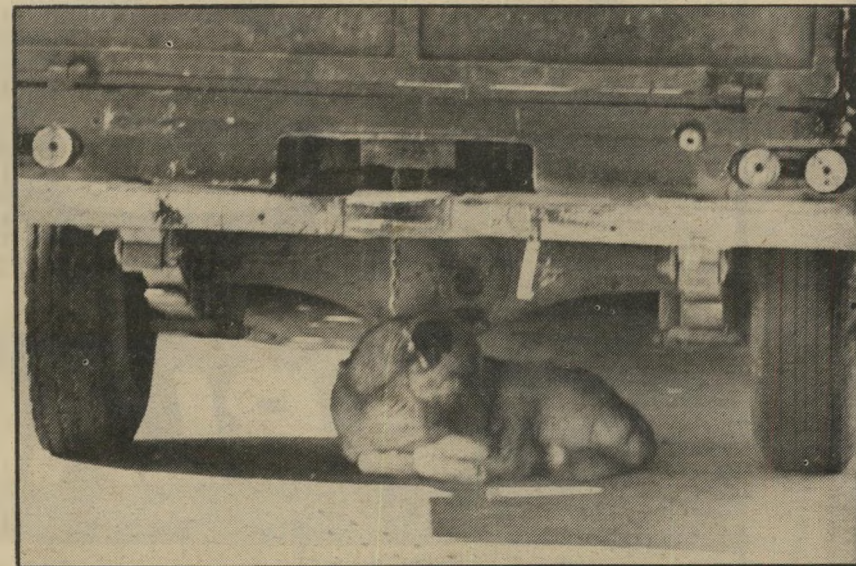
המוצח

חייל צה"ל משתרע מרוצה על כורסה בתחנת־הדלק בחארוף, בפוזת של מנוח. מרבית החיילים אינם יכולים ליצור קשר עם בני מישי־פחותיהם. אלוף פיקוד צפון נתן הוראה חד־פעמית, כי שום חיילת לא תורשה להיכנס ללבנון בכלל, ולאיוורי הקרבות בפרט. בדרך כלל, היו הפקידות הפלוגתיות נוהגות לטלפן הביתה.

בנו, בתחנת־הדלק מקבלים אמנם דלק רק תמורת דולרים, אך חיילי צה"ל עורכים קניות בחנויות־המכולת ומשלמים בשקלים. כמה קילומטרים לפני נקודת הגבול אני מצלמת את ענת המצלמת את חיילי צה"ל על הטנקים שלהם. החיילים מתאספים סביבנו ומייד נשלפים העטים ונרשמים מיספרי טלפון. כשאנחנו חוזרות למכונית רודף אחרי מייג'ור של האו"ם. אני לא יודעת עדיין מי מנהל כאן את העניינים — צה"ל, יוניפיל או חדאד? היוצרות מבולבלים. אני ממהרת להיכנס למכונית. למה לי להסתבך עם האו"ם? המייג'ור לא מוותר. הוא שואל אם אני עיתונאית, וכשאני משיבה בחיוב הוא מתחיל לצעוק: "תכתבי שלא נותנים לנו להעביר אמבולנס!"

אני יוצאת מהמכונית ושואלת אותו מי לא נותן לו להעביר אמבולנס, והוא אומר לי שאנשי חדאד, תוך שניות אני נמצאת במצב המפחיד ביותר שנקלעתי אליו מאז

פתח לרווחה, ורק כיסו את הכורסות והספה בבדים, כדי למונע אבק. ידי בעלי הבית הגיע עם שכו אחד, כדי לבדוק את מצב הבית. חיילי צה"ל שאלו אם אינם פלסטיניים, וכשהאזרחים השיבו שהם לבנונים, הרגיעו אותם. מפקדיהם שומרים שהחיילים לא יזקו.



הכלב הנאמן

שנותר לשמור על בית אדוניו שבשולי הדרך בואכה צור, מונע מחיילי צה"ל להיכנס לבית האדונים, שברחו כל עוד נפשם בם ברגע שבו התחיל צה"ל להפגז את האיזור. הם השאירו את ביתם